

Книга Даниїла — номер вісімдесят другий

Розкриття пророчої загадки: розуміння історії 11-го розділу книги Даниїла та значення «Щоденного» в адвентизмі

Jeff Pippenger
2024-02-15

Після того як ми переглянемо історію від 1863 року до часу кінця в 1989 році в контексті чотирьох мерзот восьмого розділу книги Єзекїїля, що представляють чотири покоління адвентизму, ми звернемо увагу на збільшення знання, яке було розпечатане в 1989 році. Це збільшення знання стосувалося останніх шести віршів одинадцятого розділу книги Даниїла. У 1989 році наша невелика суботня група для вивчення відкрила лінії реформи біблійного пророцтва, на які часто посилається Future for America, і які встановлюють послідовність подій у кожній лінії реформи, що, своєю чергою, дозволяє дослідникові пророцтв застосовувати методологію пізнього дощу «рядок на рядок».

За кілька років (1992 року) я вже написав працю, що охоплювала останні шість віршів одинадцятого розділу книги Даниїла. Працю я написав для власного задоволення, бо не мав ні можливості, ні наміру публічно поширювати це дослідження. До 1994 року ця праця потрапила до адвентистського самоутримного служіння, а 1995 року в щомісячному журналі, який випускався тим служінням, було опубліковано серію з одинадцяти статей, що розглядали останні шість віршів одинадцятого розділу Даниїла. У творах Духа пророцтва є лише кілька конкретних посилань на одинадцятий розділ Даниїла, і найважливіше з них стало центральним аргументом на користь обґрунтованості тлумачення, яке я запропонував щодо тих віршів.

Ми не маємо часу на зволікання. Попереду буремні часи. Світ збурений духом війни. Невдовзі відбудуться сцени лиха, про які сказано в пророцтвах. Пророцтво в одинадцятому розділі книги Даниїла майже досягло свого повного виконання. Багато з історичних подій, що відбулися на виконання цього пророцтва, повторяться. У тридцятому вірші говориться про силу, яка «засмутиться», [Даниїл 11:30–36 цитовано.]

"Сцени, подібні до описаних цими словами, відбудуться." Публікації рукописів, номер 13, 394.

Сестра Вайт чітко стверджує, що 1798 рік — це «час кінця».

Але в час кінця, говорить пророк: «Багато хто бігатиме туди й сюди, і примножиться знання». Даниїла 12:4. ... З 1798 року книгу Даниїла було розпечатано, знання пророцтв примножилося, і багато хто проголосив урочисту вістку про близький суд. Велика боротьба, 356.

Сороковий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла починається словами: «І в час кінця».

А в час кінця цар півдня нападе на нього, а цар півночі піде проти нього, мов вихор, з колісницями, і з кіннотою, і з багатьма кораблями; і увійде в країни, і буде затоплювати та переходити. Даниїла 11:40.

Очевидно, навіть без прямого підтвердження з боку Духа пророцтва, що сороковий вірш позначає початок послідовності подій, які почалися 1798 року. Ці події ведуть до завершення людського випробувального часу, бо перший вірш дванадцятого розділу книги Даниїла говорить: "І того часу Михаїл встане", і Сестра Вайт чітко зазначає, що коли Михаїл встане, людський випробувальний час закінчується.

'І того часу постане Михаїл, великий князь, що стоїть за синів твого народу; і настане час скорботи, якої не було відтоді, як існують народи, аж до того часу; і того часу буде спасений твій народ — кожен, хто буде знайдений записаним у книзі.' Даниїла 12:1.

Коли вістка третього ангела завершується, милосердя більше не благає за винних мешканців землі. Народ Божий звершив свою працю. Вони прийняли «пізній дощ», «освіження від лица Господнього», і вони готові до години випробування, що перед ними. Ангели поспішно линуть туди й сюди на небі. Ангел, повернувшись із землі, сповіщає, що його працю завершено; на світ наведено остаточне випробування, і всі, хто виявив свою вірність божественним настановам, отримали «печать живого Бога». Тоді Ісус припиняє Своє заступництво в небесному святилищі. Він підносить Свої руки й гучним голосом каже: «Сталося»; і все ангельське воїнство знімає свої вінці, коли Він робить урочисте проголошення: «Хто несправедливий, нехай і далі чинить несправедливість; і хто нечистий, нехай і далі скверниться; і хто праведний, нехай і далі творить правду; і хто святий, нехай і далі освячується». Об'явлення 22:11. Долю кожного вирішено — життя або смерть. Велика боротьба, 613.

Сороковий вірш одинадцятого розділу Даниїла починається 1798 року, а в сорок п'ятому вірші, коли цар півночі (папство) приходить до свого кінця, і ніхто не допоможе йому, завершується час випробування для людства, бо в наступному вірші сказано: «І в той час», тим самим визначаючи «час», представлений у попередньому вірші, тобто в сорок п'ятому вірші одинадцятого розділу Даниїла. Цар півночі (папство) приходить до свого кінця наприкінці часу випробування для людства.

Отже, історія, викладена в останніх шести віршах одинадцятого розділу книги Даниїла, описує послідовність подій, що починається 1798 року і завершується закриттям часу випробування для людства. Коли сестра Вайт була жива, 1798 рік, очевидно, належав до її минулого. Коли вона заявила, що «пророцтво в одинадцятому розділі Даниїла майже досягло свого повного виконання», вона могла посилатися лише на історію, яка відбувається після 1798 року й до того, як повстане Михаїл. Далі вона прямо зазначає, що «значна частина історії, що відбулася на виконання цього пророцтва, повториться», тим самим навчаючи дослідника пророцтв, що завершальна історія одинадцятого розділу Даниїла, яка «майже досягла свого повного виконання», була типологічно представлена в інших частинах історичних описів, викладених в одинадцятому розділі Даниїла.

Після того як вона підкреслює цей найважливіший пророчий ключ, вона цитує вірші з тридцятого по тридцять шостий і заявляє: «Сцени, подібні до описаних у цих словах, відбудуться». Натхнення надало ключ тим дослідникам пророцтв, які бажали зрозуміти остаточне сповнення одинадцятого розділу книги Даниїла. Ключ полягав у тому, що історія останніх шести віршів одинадцятого розділу книги Даниїла була паралельною історії, представленої у віршах з тридцятого по тридцять шостий. Із цього одкровення походить рясне світло, але тут слід врахувати, що в тридцять першому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла «щоденне» забирається.

Щоб правильно зрозуміти історію, яка ілюструє послідовність подій, що ведуть до закінчення випробувального часу для людства, дослідник пророцтв повинен мати правильне розуміння «щоденного». Щоб правильно зрозуміти паралельну історію, про яку говорила сестра Вайт, коли писала: «Сцени, подібні до описаних у цих словах, відбудуться», абсолютно необхідно з'ясувати, чи тридцять перший вірш указує на усунення служіння Христа у святині, чи на усунення язичництва.

Звісно, лаодикійський адвентизм не визнав виконання сорокового вірша одинадцятого розділу Даниїла як такого, що вказує на розпад Радянського Союзу у 1989 році, але цей вірш таки вказує саме на ці події. Для тих, хто бажав правильно зрозуміти пророче примноження знання, яке настало з виконанням сорокового вірша у 1989 році, правильне розуміння «щоденного» тоді стало теперішньою істиною. На початку двадцятого століття це правильне розуміння було важливим, бо воно було невід'ємною частиною основоположних істин, які Господь утвердив через Вільяма Міллера.

Але протягом перших п'ятнадцяти років ХХ століття сатанинський протестантський погляд, який стверджує, що «щоденне» означає Христове служіння у святині, був позицією меншості, і не було сенсу навіть допускати, щоб розпочалася полеміка щодо істини, що «щоденне» є символом язичництва. Ось чому від лаодикійських історичних ревізіоністів ви почуєте, що тему «щоденного» «не слід робити випробувальним питанням» або що «темю «щоденного» не слід порушувати». Те, що ревізіоністи завжди опускають, коли вони втягують необізнаних у цю конкретну дискусію, — це застереження, на якому натхнення завжди наполягало щодо цієї теми. Наступний уривок звернений до старійшини Гаскелла.

Старійшина Гаскелл очолював захист правильного розуміння «щоденного» від нападок Прескотта і Даніелса в першому та другому десятиліттях двадцятого століття. Зверніть пильну увагу, бо Сестра Вайт ніколи не зазначає, що розуміння Гаскеллом «щоденного» було неправильним; вона просто наставляє його не допускати, щоб суперечка тривала, бо Господь не бажав надавати постійну платформу ворогам істини (Прескотту і Даніелсу), аби вони й далі просували своє хибне вчення. В уривку Гаскелла докоряють за «діаграму», і йдеться про діаграму 1843 року. Гаскелл відтворив діаграму 1843 року на підтвердження у тій суперечці. Але він не просто її відтворив; у нижній частині діаграми він розмістив уривок із праць Сестри Вайт, де сказано: «діаграма 1843 року була керована рукою Господа і її не слід змінювати». Коли читатимете уривок, порухайте, скільки разів вона каже: «у цей час».

«Мені доручено сказати вам: нехай у цей час у "Review" не порушуються питання, які можуть розхитати уми. ... Зараз у нас немає часу вступати в непотрібні суперечки, але ми повинні серйозно замислитися над потребою шукати Господа для справжнього навернення серця й життя. Слід докласти рішучих зусиль, щоб досягти освячення душі й розуму.»

Мені висловили застереження щодо необхідності збереження нами єдиного фронту. Це питання має для нас важливе значення в цей час. Як окремі особи, ми маємо діяти з максимальною обережністю.

Я написав старійшині Прескотту, що він має бути надзвичайно обережним і не порушувати в «Рев'ю» тем, які могли б видаватися такими, що вказують на вади у нашому минулому досвіді. Я сказав йому, що це питання, щодо якого, як він вважає, була припущена помилка, не є життєво важливим, і що, якщо тепер надати йому розголосу, наші вороги скористаються цим і зроблять з мухи слона.

Тобі також кажу, що це питання [ТОТОЖНІСТЬ «ЩОДЕННОГО» У ДАНИЇЛІ 8.] не слід порушувати зараз. Ні, мій брате, я відчуваю, що в цю критичну для нашого досвіду пору не слід поширювати ту діаграму, яку ти перевидав. Ти припустився помилки в цій справі. Сатана наполегливо діє, щоб породити питання, які створять замішання. Є такі, хто з радістю побачив би наших служителів у суперечці щодо цього питання, і вони зробили б із цього велику справу.

«Мені було дано вказівку, що щодо того, що може бути сказано з будь-якого боку цього питання, мовчання в цей час є промовистим. Сатана чатує на нагоду посіяти розбрат серед наших провідних служителів. Було помилкою опублікувати схему до того, як ви всі могли зібратися разом і дійти згоди щодо цього питання. Ви вчинили нерозважливо, винісши на передній план тему, що неодмінно викличе обговорення та вияв різних думок, бо кожен пункт буде перекручений і витлумачений так, що це лише завдасть шкоди справі. Ми й так маємо досхочу клопоту, аби впоратися з неправдивими заявами тих, хто виявили готовність лжесвідчити». Публікації рукописів, том 9, 106, 107.

У попередній статті ми зазначили, що Еллен Уайт казала: ті, хто проголосив заклик години суду, мали правильне розуміння «щоденного», а погляд Прескотта та Данієлса, нібито «щоденне» представляло служіння Христа у святині, походив від Сатани. Вона докорила Гаскеллу за те, що дозволив суперечці тривати, але не за його позицію щодо істини про те, що представляє «щоденне». Тоді більшість ще дотримувалася піонерського розуміння «щоденного», і, що важливіше, вірш в одинадцятому розділі книги Даніїла, який мав бути розкритий у «час кінця» в 1989 році, ще був за десятиліття в майбутньому. У той час (1989) правильний погляд на «щоденне» був би необхідний. Ревізіоністи завжди опускають застереження Еллен Уайт, які були обмежені тим конкретним періодом, у своїх байках. Порахуйте, скільки в наведеному нижче уривку є часових застережень.

Маю сказати кілька слів братам Батлеру, Лафборо, Хаскеллу, Сміту, Гілберту, Данієлсу, Прескотту і всім, хто активно наполягав на своїх поглядах щодо значення «щоденного» у Даніїла 8. Це не слід робити випробувальним питанням, а збурення, що виникло через

те, що до нього ставилися саме так, було дуже прикрим. Унаслідок цього виникла плутанина, і думки деяких наших братів були відвернені від уважного розгляду тієї праці, яку Господь повелів виконувати в цей час у наших містах. Це було до вподоби великому ворогові нашої справи.

Мені дано світло, що не слід робити нічого, аби посилити хвилювання щодо цього питання. Нехай це не вносять у наші промови і на ньому не зупиняються як на справі великої важливості. Перед нами велика праця, і ми не маємо жодної години, яку можна було б відняти від необхідної роботи, що має бути виконана. Обмежмо наші публічні зусилля викладом важливих аспектів істини, щодо яких ми маємо ясне світло.

Я хотів би звернути вашу увагу на останню молитву Христа, як вона записана в 17-му розділі Євангелія від Івана. Є багато тем, про які ми можемо говорити: священні, випробувальні істини, прекрасні у своїй простоті. На них ви можете зосереджуватися з палкою щирістю. Але нехай зараз не порушується ні «щоденне», ні будь-яка інша тема, що збуджуватиме суперечки між братами; бо це затримає й перешкодить праці, на якій Господь бажає, щоб увага наших братів була зосереджена саме тепер. Не будемо порушувати питання, які виявлять різку відмінність у поглядах, але краще винесімо зі Слова священні істини щодо обов'язкових вимог Божого закону.

Наші служителі мають прагнути подавати істину якнайсприятливішим чином. Наскільки це можливо, нехай усі говорять одне й те саме. Нехай проповіді будуть простими і стосуються життєво важливих тем, які легко зрозуміти. Коли всі наші служителі усвідомлять необхідність упокоритися, тоді Господь зможе діяти разом із ними. Нам тепер потрібно знову навернутися, щоб ангели Божі могли співпрацювати з нами, справляючи святий вплив на розуми тих, заради кого ми трудимося.

Ми повинні об'єднатися в узах єдності за прикладом Христа; тоді наші труди не будуть марними. Тягніть рівно, усі за одну мотузку, і не допускайте жодних чвар. Виявляйте об'єднувальну силу істини, і це справить потужне враження на людські уми. В єдності — сила.

Зараз не час висувати на передній план несуттєві питання розбіжностей. Якщо деякі, які не мають міцного живого зв'язку з Учителем, відкривають світові слабкість свого християнського досвіду, вороги істини, які пильно за нами стежать, скористаються цим сповна, і наша праця буде перешкоджена. Нехай усі плекають лагідність і вчаться у Того, Хто лагідний і смиренний серцем.

Питання «the daily» не повинно викликати таких дій, які були здійснені. Унаслідок того, як його розглядали люди по обидва боки, виникла суперечка, і це призвело до плутанини.

Вчинок брата Ларрі Сміта, а саме публікація трактату, що містить осуд його братів і їхньої віри, не був схвалений Богом. А старійшині Прескотту я скажу: Господь не поклав на вас тягаря у цій справі.

Мені було прикро почути, що старійшина Данієлс, знаючи, що серед наших керівних братів існує розбіжність у поглядах щодо цього питання, наполягав на винесенні його на передній план, як це було зроблено в деяких місцях.

Інші з наших братів не керувалися мудрістю і не міркували чітко від причини до наслідку щодо результатів їхніх зусиль, спрямованих на підтримання своїх поглядів стосовно тлумачення «щоденного». Поки зберігається нинішній стан розбіжностей у поглядах щодо цього питання, нехай його не висувають на перший план. Нехай усяка суперечка припиниться. У такий час мовчання промовисте.

"Обов'язок Божих слуг у цей час — проповідувати Слово в містах. Христос прийшов, щоб спасти душі, і ми, як роздавачі Його благодаті, повинні передати жителям великих міст знання Його спасительної істини." Брошури, номер 20, 11, 12.

Брат Ларрі Сміт, про якого вона говорила, був особливо обурений цією ситуацією, адже саме книгу його батька «Даніїл і Об'явлення» Прескотт і Данієлс хотіли переписати, щоб змінити те, що він написав щодо «щоденного». Брат Сміт захищав істину, а також свого батька. Вона неодноразово обумовлює цю суперечку словами «на цей час», а ближче до кінця заявляє: «Поки триває теперішній стан розбіжностей у поглядах щодо цього питання, не слід робити його помітним». Усі адвентистські університети, які сьогодні вчать про «щоденне», навчають сатанинської точки зору. Очевидно, що сьогодні умови не такі, як були тоді.

Друге покоління адвентизму почалося з бунту 1888 року, і серед керівництва утвердився спіритизм. Такий стан відкрив двері для поширення ще більших спіритичних оман, які мали створити атмосферу відчуження й поділу, оскільки люди на відповідальних посадах вирішили просувати все, що вони особисто вважали істиною. Такі люди, як Данієлс, Прескотт і Келлог, стали символами тієї історії, де Єзекіїль викрив те, що сімдесят старійшин, «древні дому Ізраїлевого», робитимуть «у темряві, кожен у покоях своєї уяви? бо кажуть: Господь нас не бачить».

У тому поколінні обидва посланці вістки 1888 року збилися зі шляху в суперечках, плутанині та спіритизмі, які поглинули сімдесят старійшин Єзекіїля, що зображували ідолів на стінах храму та на стінах свого розуму. Оздоровчу працю було усунуто через спіритизм Келлога, і все ж ревізіоністи лаодикійського адвентизму змушують необізнаних вірити, що з хаосу того покоління нібито вийшла якась перемога. Існувала паралельна історія в часи Суддів, де підсумок історії Суддів ідеально відповідає цьому періоду, адже в останньому вірші книги Суддів сказано:

У ті дні в Ізраїлі не було царя: кожен робив те, що було праведним у власних очах.
Суддів 21:25.

Ми покажемо в подальших статтях, чому історія Книги Суддів відповідає історії другого покоління адвентизму, але слід зазначити, що, розглядаючи історію лаодикійського адвентизму, легкодоступну версію історії надали ті, хто практикує історичний ревізіонізм. Сестра Вайт, безперечно, не хотіла, щоб питання «щоденного» жваво обговорювалося в той

період, тоді як насправді йшлося про невелику меншість людей, про яких вона заявляла, що їх скеровують «ангели, вигнані з неба», і яким надали публічну трибуну для просування їхніх помилкових ідей. Але стверджувати, що сестра Вайт коли-небудь підтримувала думку, ніби прийнятно зберігати помилку, — це прямо протилежне тому, у що вона вірила.

"Браття, як посол Христа я застерігаю вас: стережіться цих другорядних питань, які схильні відвертати розум від істини. Омана ніколи не буває нешкідливою. Вона ніколи не освячує, а завжди приносить замішання й розбрат. Вона завжди небезпечна. Ворог має велику владу над розумами, які не ґрунтовно укріплені молитвою і не утверджені в біблійній істині." Свідчення, том 5, 292.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

У нас немає часу на зволікання. Нас очікують тривожні часи. Світ охоплений духом війни. Невдовзі відбудуться сцени лиха, про які говориться у пророцтвах. Пророцтво в одинадцятому розділі Даниїла майже досягло свого повного виконання. Багато історичних подій, що сталися на виконання цього пророцтва, повторюватимуться. У тридцятому вірші сказано про силу, яка «засмутиться, і повернеться, і матиме обурення проти святого завіту: так він і зробить; навіть повернеться і матиме порозуміння з тими, що відступають від святого завіту. І війська стануть на його боці, і вони осквернять святиню твердині, і заберуть щоденну жертву, і поставлять мерзоту спустошення. І тих, хто чинить нечестиво проти завіту, він спокусить лестощами; але народ, який знає свого Бога, буде сильний і звершуватиме подвиги. І розумні серед народу навчать багатьох; та протягом багатьох днів вони падатимуть від меча і від полум'я, від полону та грабунку. А коли падатимуть, отримають невелику допомогу; але багато пристануть до них із лестощами. І дехто з розумних упаде, щоб випробувати їх, і очистити, і вибілити до часу кінця, бо це ще до визначеного часу. І цар чинитиме за своєю волею; і звеличить себе та піднесе себе над кожного бога, і говоритиме нечувані речі проти Бога богів, і матиме успіх, доки не звершиться гнів; бо призначене буде звершене». Даниїла 11:30-36.

Сцени, подібні до описаних у цих словах, відбудуться. Ми бачимо докази того, що Сатана швидко здобуває контроль над розумами людей, у яких немає страху Божого перед очима. Нехай усі читають і розуміють пророцтва цієї книги, бо ми тепер вступаємо в час скорботи, про який сказано:

"І того часу постане Михаїл, великий князь, що стоїть за синів твого народу; і настане час утиску, якого не було відтоді, як існує народ, аж до того часу; і того часу буде визволений твій народ, кожен, хто буде знайдений записаним у книзі. І багато з тих, що сплять у поросі землі, прокинуться: одні — до життя вічного, а інші — до ганьби та вічної зневаги. І розумні сяятимуть, як блиск небозводу; а ті, що багатьох наvertsають до праведності, — як зорі по віки віків. А ти, о Даниїле, закрий ці слова й запечатай книгу аж до часу кінця: багато хто бігатиме туди й сюди, і примножиться знання." Даниїл 12:1-4." Рукописні видання, номер 13, 394.